

Astrid Lindgren

Samen
op het eiland
Zeekraai

vertaald door Rita Törnqvist-Verschuur

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Een junidag

Ga op een zomermorgen eens naar de Strandkade in Stockholm om te kijken of daar soms een wit bootje ligt dat naar de eilanden gaat en *Zeekraai I* heet. Als dat zo is, ben je aan het juiste adres en hoef je alleen maar aan boord te stappen. Klokslag tien uur gaat er een belletje en op hetzelfde ogenblik maakt de boot zich los van de kade. Dan begint hij zijn tocht naar de Stockholmse scheren en rust niet voordat hij het uiterste eilandje bereikt heeft, vlak aan de open zee. *Zeekraai I* is een doelbewuste en energieke boot die deze route al meer dan dertig jaar drie keer per week heeft afgelegd. Het heeft er waarschijnlijk geen idee van dat dit een heel bijzonder stuk vaarwater is dat nergens anders mee vergeleken kan worden. Door wijde bochten en smalle zeestraatjes, langs honderden groene eilandjes en duizenden grauwe rotsen vaart het onvermoeibaar verder. De tocht gaat niet snel en de zon staat al laag aan de hemel als het bij de laatste steiger aankomt, die van *Zeekraai*, het eilandje waar het zijn naam aan te danken heeft. Verder gaat het niet. Voorbij *Zeekraai* ligt de open zee met kale klippen en scheren, waar niemand kan wonen, behalve wat eider-eenden, meeuwen en andere zeevogels.

Maar op *Zeekraai* wonen mensen. Niet veel. Hoogstens honderd. Dat wil zeggen, 's winters. 's Zomers wel meer, dan komen er zomergasten.

Nog niet lang geleden stapten er op een junidag wat van die

zomergasten aan boord van *Zeekraai I*. Het gezin bestond uit een vader en vier kinderen, die Melkerson heetten en nog nooit eerder op Zeekraai waren geweest. Daarom zaten ze nu allemaal in spanning, vooral vader Melkerson.

‘Zeekraai,’ zei hij, ‘dat vind ik een prachtige naam. Daarom heb ik op dat eilandje een zomerhuis gehuurd.’

Malin, zijn dochter van negentien, keek hem hoofdschuddend aan. O, wat hadden ze toch een lichtzinnige vader! Hij was al bijna vijftig, maar zorgelozer en jongensachtiger dan zijn eigen zoons. Nu stond hij te trappelen van ongeduld als een klein jongetje op kerstavond, en hij verwachtte van alle anderen dat ze net zo blij en uitgelaten waren als hijzelf omdat hij een huisje op Zeekraai gehuurd had.

‘Dat is nou typisch papa,’ zei Malin, ‘typisch papa om een huis te huren op een eilandje waarvan de naam hem mooi in de oren klinkt, maar dat hij nog nooit heeft gezien.’

‘Ik dacht dat alle mensen dat deden,’ probeerde vader zich te verdedigen, maar toen dacht hij even na. ‘Of misschien moet je schrijver zijn of een beetje getikt om zoiets te doen. Alleen maar vanwege de naam... Zeekraai, ha ha ha! Andere mensen gaan er eerst eens een kijkje nemen.’

‘Ja, dat doen sommige mensen. Maar jij niet.’

‘Nou ja, ik ben er nú toch op weg naartoe,’ zei haar vader. ‘Ik ga er nú een kijkje nemen!’

En zijn blauwe ogen straalden van plezier. Hij keek naar alles wat hem lief was, het bleke water, de eilandjes om hem heen, de grauwe klippen die boven het zeeoppervlak uitstaken, de oevers met hun zomerhuisjes en steigers en botenhuizen... Hij zou alles wel met zijn handen willen aanraken. Maar omdat dat nu eenmaal niet ging, greep hij Johan en Nico bij hun nekvel.

‘Zien jullie wel dat dit mooi is? Beseffen jullie eigenlijk wel

wat voor geluksvogels jullie zijn dat je zomaar een hele zomer tussen dit alles mag wonen?’

Johan en Nico knikten, Pelle knikte ook.

‘Maar waarom hoor ik daar dan niets van,’ zei vader Melkerson. ‘Waarom wordt er hier niet gejuicht?’

‘Hoe doe je dat?’ vroeg Pelle. Hij was nog maar zeven en kon niet zomaar op bevel juichen.

‘Gewoon loeien,’ zei vader en hij begon te bulderen van het lachen. Daarna deed hij voor hoe je moest loeien, maar zijn kinderen konden er alleen maar om giechelen.

‘Je lijkt wel een koe,’ zei Johan.

En Malin zei voorzichtig: ‘Zouden we voor alle zekerheid maar niet even met loeien wachten tot we dat huisje van jou met eigen ogen gezien hebben?’

Daar was vader het beslist niet mee eens. ‘Het huis is fantastisch, dat heeft die man toch zelf gezegd? En ik geloof de mensen nou eenmaal. Hij verzekerde me dat het zo’n echt gezellig oud zomerhuis was.’

‘Ik wou dat we er waren,’ zei Pelle. ‘Ik wil dat huis nú zien.’

Vader keek op zijn horloge. ‘Over een uur, mijn jongske! Tegen die tijd hebben we allemaal een razende honger, en raad eens wat we dan gaan doen?’

‘Eten,’ zei Nico.

‘Precies. We gaan lekker buiten op het grasveld in de zon zitten eten om volop te genieten van de heerlijke maaltijd die Malin voor ons in elkaar geflanst heeft. In het groene gras... begrijpen jullie dat... en daar zitten we en voelen we de zomer om ons heen.’

‘O jee,’ zei Pelle, ‘nu kan ik elk ogenblik gaan loeien.’

Maar toen bedacht hij iets anders. Zijn vader had gezegd dat het nog een uur duurde en er was vast nog wel een heleboel te doen op de boot, ook al had hij zo langzamerhand al aardig

wat ondernomen. Hij was alle trappen opgeklommen en had in ieder hoekje en gaatje geloerd. Hij had zijn hoofd om de deur van de stuurmanshut gestoken en een kijkje genomen in de eetzaal, maar was overal meteen weer weggejaagd. Hij had geprobeerd bij de kapitein op de commandobrug te komen, maar dat was hem niet gelukt. In de machinekamer had hij alle instrumenten bestudeerd, die vreemde bewegingen en geluiden maakten. Hij had over de reling gehangen en in het bruisende schuim naast de boot gespuugd. Hij had op het achterdek limonade gedronken en een taartje gegeten. Hij had een stukje taart naar de hongerige meeuwen gegooid. Hij had met bijna alle mensen aan boord gepraat. Hij had uitgerekend hoe vlug je van het voordek naar het achterdek kon hollen, en elke keer dat de boot bij een steigertje aanlegde omdat er pakjes en bagage afgegeven moesten worden, had hij de bemanning in de weg gelopen. Ja, hij had echt alles gedaan wat je van een zevenjarige jongen in zulke omstandigheden kunt verwachten. Nu stond hij dan ook rond te kijken of hij iets nieuws kon verzinnen, en kreeg een paar passagiers in het oog die hij nog niet eerder gezien had. In een hoekje op het achterdek zaten een oude man en een klein meisje. Op de bank naast het meisje stond een vogelkooi met een raaf erin. Een springlevende raaf! Daar moest hij op af! Want Pelle was dol op alle soorten dieren, op alles wat leefde en zich op de een of andere manier voortbewoog. Hij hield van alle viervoeters, vogels en vissen. ‘Lieve beestjes’ noemde hij ze allemaal voor het gemak en daarbij hoorden volgens hem ook wespen en kikkers, sprinkhanen en kevers en andere insecten. Maar op dit moment bestond er voor Pelle niets anders dan een raaf, een springlevende raaf!

Zodra hij bij de kooi kwam staan, lachte het meisje hem stralend toe. Ze had haast geen tanden meer in haar bovenkaak.

‘Is dat jouw raaf?’ vroeg hij terwijl hij zijn wijsvinger tussen de tralies door stak om de vogel te aaien. Maar dat had hij beter kunnen laten. De raaf pikte naar zijn wijsvinger en Pelle trok zijn hand zo gauw mogelijk weer terug.

‘Pas op voor Kalle-spring-in-’t-veld,’ zei het meisje. ‘Ja, hij is van mij... dat is toch zo, hè opa?’

De oude man naast haar knikte. ‘Jazeker,’ zei hij tegen Pelle, ‘het is Stina’s raaf wanneer ze bij mij op Zeekraai is.’

‘Wonen jullie op Zeekraai?’ vroeg Pelle verheugd. ‘Daar ga ik ook heen. Wij blijven er de hele zomer. Met onze vader.’

De oude man keek hem vol belangstelling aan. ‘Aha. Dan hebben jullie zeker de oude Timmermanshoeve gehoord.’

Pelle knikte vol enthousiasme. ‘Ja. Is het daar leuk?’

De oude man hield zijn hoofd wat scheef alsof hij héél diep nadacht, maar toen begon hij te grinniken. ‘Nou en of! Dat kan ik je verzekeren. Maar het hangt natuurlijk wel een beetje van je smaak af.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Pelle.

De oude man grinnikte alweer. ‘Nou ja, het hangt ervan af of je het fijn vindt of niet als de regen door het dak naar binnen komt druppelen.’

‘Of je het fijn vindt of níét,’ praatte het meisje hem na. ‘Ik vind er niks aan.’

Pelle voelde zich opeens een beetje bang worden. Dit moest hij toch eigenlijk aan zijn vader gaan vertellen. Maar niet nu. Nu moest hij de raaf wat beter bekijken. Hij had allang in de gaten dat die Stina er heel trots op was. Het leek hem ook leuk om een raaf te hebben waar iedereen naar kwam kijken, zelfs zulke grote jongens als hij. Stina was wel erg jong, hoogstens vijf jaar, maar vanwege die raaf had Pelle het er best voor over deze zomer met haar op te trekken, in ieder geval totdat hij een geschikter vriendje gevonden had.

‘Ik kan weleens een keertje bij je langskomen,’ zei hij dan ook meteen. ‘Waar wonen jullie?’

‘In een rood huis,’ antwoordde Stina, maar daar kwam hij niet veel verder mee.

‘Vraag maar naar opa Zuiderman,’ zei haar grootvader, ‘dat kan niet missen.’

De raaf liet een schor gekrijs horen en was nogal onrustig. Pelle waagde het nog eens zijn vinger tussen de tralies door te steken, maar dat was geen goed idee, want de vogel probeerde hem meteen weer te pikken.

‘Hij is een slimmerd, hoor,’ zei Stina. ‘Opa zegt dat hij de slimste vogel van de hele wereld is.’

Pelle vond dat ze wel erg opschepte. Hoe kon Stina of haar opa nou weten welke vogel de slimste van de hele wereld was?

‘Mijn oma heeft een papegaai,’ zei Pelle. ‘En die kan “Loop naar de maan” zeggen.’

‘Dat is geen kunst,’ antwoordde Stina. ‘Dat kan mijn oma ook.’

Pelle begon te lachen. ‘Dacht je dat ik mijn oma bedoelde? Nee hoor, ik had het over haar papegaai.’

Stina vond het niet leuk om zomaar uitgelachen te worden. Ze was dan ook erg beledigd.

‘Zeg dat dan meteen,’ zei ze boos. Daarna draaide ze haar hoofd om en bleef ze een hele tijd over de reling staren, want ze had geen zin om nog langer met die vervelende jongen te praten.

‘Dan ga ik maar,’ zei Pelle. Hij vond trouwens dat het tijd werd om zijn familie weer eens op te zoeken. Johan en Nico stonden op het bovendek, en zodra hij ze daar zag staan, begreep hij dat er iets mis was. Ze hadden allebei zulke sombere gezichten dat Pelle er bang van werd. Had hij soms iets gedaan waarvoor hij zich moest schamen?

‘Wat is er?’ vroeg hij angstig.

‘Kijk zelf maar,’ zei Nico en hij wees met zijn duim in de richting van een paar mensen een eindje verderop. En toen begreep Pelle wat er aan de hand was. Daar stond Malin tegen de reling geleund en naast haar stond een lange jongen in een lichtblauwe trui. Ze hadden kennelijk plezier en de jongen met de trui stond Malin, hún Malin, aan te kijken met de blik van een goudgraver die heel onverwacht ergens een goudmijn heeft ontdekt.

‘Het is weer zover,’ zei Nico. ‘Ik had gedacht dat het wel over zou gaan als we eenmaal uit de stad weg waren.’

Johan schudde zijn hoofd. ‘Dat had je gedroomd! Al zet je Malin ergens op een eenzame klip midden in de Oostzee, ik verzeker je dat er na vijf minuten een kerel aan komt zwemmen, die nou juist op díé klip wil gaan zitten uitrusten.’

Nico keek woedend naar de lichtblauwe trui. ‘Waarom kunnen ze haar toch niet met rust laten! We zouden eigenlijk een bord naast haar moeten zetten... *Verboden hier voor anker te gaan!*’

Hij en Johan begonnen allebei te grinniken. Diep in hun hart vonden ze het echt niet zo erg als er weer een aanbieder van Malin opdook, iets wat volgens Johan eens per kwartier gebeurde. Nee, erg vonden ze het niet, maar toch waren ze wel een beetje bang dat Malin op een dag zo verliefd zou worden dat het op een verloving en een trouwerij uit zou lopen!

‘Ik zou me geen raad weten zonder Malin,’ zei Pelle dan altijd en de anderen dachten het alleen maar zonder het hardop te zeggen. Want Malin was de steunpilaar van de hele familie. Nadat hun moeder bij de geboorte van Pelle was overleden, had Malin haar taken overgenomen. Voor alle jongens Melker-son, zelfs voor hun vader, was ze een moedertje geweest. In het begin nog wat kinderlijk en vaak ook ongelukkig, maar in de

loop der jaren had ze leren ‘neuzen snuiten en handen wassen en koekjes bakken en mopperen’ – volgens haarzelf waren dat haar voornaamste bezigheden.

‘Maar je moppert alleen als het echt nodig is,’ verzekerde Pelle haar altijd. ‘Ik vind trouwens dat je meestal net zo lief en zacht en warm bent als een konijntje.’

Pelle had vroeger nooit precies begrepen waarom Johan en Nico zoveel op Malins aanbidders aan te merken hadden. Voor hem was het altijd logisch geweest dat Malin haar hele leven aan de familie Melkerson gekluisterd zou zijn, ook al zwermde er honderd lichtblauwe truien om haar heen. Maar op een dag had zij zelf onbewust een einde gemaakt aan zijn zekerheid. Toen Pelle op een avond niet in slaap kon komen omdat Malin naast hem in de badkamer luidkeels stond te zingen, was hij plotseling gaan luisteren naar de woorden van haar liedje. En opeens was het net of hij een klap op zijn hoofd kreeg.

‘Van school af en getrouwd en kindertjes in ’t rond...’ zong Malin zonder te vermoeden wat voor schok ze teweegbracht.

‘Van school af...’ dat was waar, Malin had net haar eindexamen gehaald! En nu... nu zou al dat andere er ook achteraan komen! Pelle begon te zweten in zijn bed. Nu begreep hij precies hoe het zou gaan, wat gek dat hij daar nooit eerder aan gedacht had! Malin zou trouwen en verdwijnen, ze zouden niemand anders meer hebben dan juffrouw Nielsen die altijd vier uur per dag kwam helpen. Pelle werd er zo ongelukkig van dat hij in wanhoop naar zijn vader holde.

‘Papa, wanneer denk je dat Malin gaat trouwen en kinderen krijgen?’ vroeg hij met een trillend stemmetje.

Zijn vader trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. Hij wist er niets van dat Malin met zulke plannen rondliep, en hij begreep dan ook niet waarom Pelle er zo’n probleem van maakte.

‘Zeg nou wanneer,’ hield Pelle koppig vol.

‘Wanneer dat gaat gebeuren kan ik je echt niet zeggen,’ zei vader. ‘Maar daar hoeft jij niet over te piekeren, mijn jongske.’

Maar Pelle had er vanaf dat ogenblik vreselijk veel over gepiekerd, misschien niet elke dag, maar wel altijd wanneer er de een of andere aanleiding toe was. Zoals nu bijvoorbeeld. Pelle stond Malin en de lichtblauwe trui aan te gapen. Gelukkig waren ze net bezig afscheid te nemen. De lichtblauwe trui moest kennelijk bij de volgende steiger zijn.

‘Tot ziens, Chris,’ riep Malin.

En de lichtblauwe trui antwoordde: ‘Ik kom je gauw eens opzoeken met mijn motorboot. Ik hoop dat ik je kan vinden.’

‘Laat dat maar uit je hoofd,’ mompelde Pelle boos. En op hetzelfde moment besloot hij zijn vader te vragen om zo’n bordje te maken waar Nico over gepraat had. *Verboden hier voor anker te gaan* zou er op de steiger van de Timmermanshoeve komen te staan, daar zou Pelle wel voor zorgen.

Als Malin er niet zo leuk uitzag, zou ze heus wel met rust gelaten worden, dat begreep Pelle best. Niet dat hij er zo goed op lette, maar hij wist dat ze er leuk uitzag. Dat zei iedereen, ze vonden altijd dat Malins blonde haar en haar grijsgroene ogen zo mooi bij elkaar pasten. Dat vond die vent met de lichtblauwe trui natuurlijk ook.

‘Wat was dat voor griezel?’ vroeg Johan toen Malin weer bij haar broertjes kwam staan.

Malin begon te lachen. ‘Het was helemaal geen griezel. Ik had hem al eens eerder ontmoet op een feestje bij Bob. Hij is heel aardig, hoor!’

‘Dan is het een heel bijzonder soort griezel,’ zei Johan koptig. ‘Schrijf maar in je dagboek dat je voor die kerel op moet passen.’

Malin was niet voor niets de dochter van een schrijver. Ze schreef zelf ook, maar alleen in haar geheime dagboek. Daar-

aan vertrouwde ze haar diepste gedachten en al haar wensdromen toe, maar ook de jongens Melkerson en vader zelf werden er uitvoerig in besproken. Ze kon het dan ook niet laten haar dagboek als een stok achter de deur te gebruiken: ‘Wacht maar totdat ik mijn geheime dagboek laat drukken. Dan staan jullie allemaal voor aap!’

‘Ha ha, ik denk dat jij zelf nog wel het meest in je hemd zult staan,’ zei Johan. ‘Want je zult er wel voor zorgen dat al je aanbidders een plekje krijgen in dat fraaie boekwerk.’

‘Maak er een register bij, zodat je er in de gauwigheid geen kunt overslaan,’ stelde Nico voor. ‘Peter XIV, Karel XV, Leonard XVI en Arthur XVIII. Dat kan nog een aardige lijst worden als je zo door blijft gaan.’

Op dit ogenblik waren Johan en Nico er allebei zeker van dat die griezels in de lichtblauwe trui binnenkort wel tot Chris XIX verheven zou worden.

‘Ik zou weleens willen weten wat ze over die vent in haar dagboek schrijft,’ zei Nico.

‘Een heel apart soort griezels met een stoppelhoofd,’ zei Johan. ‘En slap en verwaand.’

‘Ik help het je hopen dat Malin er zo over denkt,’ zei Nico.

Maar Malin schreef geen woord over Chris XIX in haar dagboek. Zodra hij zijn hielen gelicht had, was ze hem al vergeten. Nauwelijks een kwartier later had ze een andere ontmoeting, die veel meer indruk op haar maakte dan de vorige en die haar altijd bij zou blijven. Die ontmoeting vond plaats toen de boot op het volgende steigertje afstevende en ze Zeekraai voor het eerst zag liggen. In haar dagboek schreef ze hierover:

Malin, Malin, waar ben je al die tijd geweest? Dit eilandje heeft heel stilletjes in deze uithoek van de wereld op jou liggen wacht-

ten, dit eilandje met zijn aandoenlijke botenhuisjes, de oude dorpsstraat en steigertjes en vissersbootjes en zijn onbeschrijflijk mooie natuur. En van dit alles heb jij nooit iets geweten, hoe is het mogelijk?

Wat zou God gedacht hebben toen Hij dit eilandje maakte? Ik denk zoiets als: 'Ik wil van alles wat. Ik wil er een onherbergzaam eiland van maken met ruwe en kale rotsen, maar het moet ook lieflijk zijn, met groene bomen, eiken en berken, met bloeiende weiden en bosjes, want als Malin Melkerson er over duizend jaar op een junidag voet aan wal zet, moet het baden in een zee van roze wilde roosjes en witte meidoorn.' Ja, mijn lieve broertjes Johan en Nico, ik weet precies wat jullie denken als jullie dit stiekem lezen: 'Wat een verbeelding,' denken jullie natuurlijk, maar ik kan je verzekeren dat daar niets van waar is. Ik ben alleen maar heel erg blij dat God op het idee gekomen is Zeekraai zó te maken en dat Hij dit juweel van de hele scherenkust juist hier heeft neergelegd, vlak aan de open zee, waar het tot vandaag met rust gelaten is. Als jullie eens wisten hoe blij ik ben dat ik dit allemaal met eigen ogen mag zien!

Hun vader had voorspeld: 'Jullie zullen zien dat ze met z'n allen op het steigertje staan te dringen om ons te zien aankomen, want wij zullen hier flink wat opschudding veroorzaken.'

Zijn voorspelling kwam niet helemaal uit, want toen de boot aanlegde goot het van de regen en op het steigertje stond maar één menselijk wezen met een hond. Dit menselijk wezen bleek bij nader inzien een meisje van ongeveer zeven jaar te zijn. Ze stond zo onbeweeglijk op de steiger dat het leek of ze er wortel geschoten had, en ze scheen zich niets van de regen aan te trekken. Het lijkt wel of God haar tegelijk met het eiland gemaakt heeft, dacht Malin, en haar op dit plekje heeft neergepoot om er eens en voor altijd als meesteres en wachtpost te blijven staan.

Ik heb me nog nooit zo klein gevoeld, schreef Malin in haar dagboek, als toen ik voor de ogen van dat kind bepakt en bezakt in de stromende regen de loopplank over moest. Ik dacht bij mezelf, daar heb je Zeekraai in eigen persoon, en als dat kind ons niet accepteert, dan durft niemand anders hier op het eiland het wel te doen. Daarom zei ik op zo'n vleierig toontje als waarop je wel vaker tegen kinderen praat: 'Hoe heet jij?'

'Mops,' zei ze. Dat alleen al! Hoe kun je nou Mops heten en er tegelijkertijd zo koninklijk uitzien?

'En je hond?' vroeg ik.

Ze keek me recht in de ogen en vroeg heel kalmpjes: 'Wil je weten of het mijn hond is of wil je weten hoe hij heet?'

'Allebei graag,' antwoordde ik.

'Het is mijn hond en hij heet Bootsman,' zei ze op de toon van een koningin die haar lievelingsdier komt voorstellen.

En wat voor dier! De grootste sint-bernardshond die ik in mijn hele leven gezien heb. Hij was net zo indrukwekkend als zijn meesters en ik begon te geloven dat alle mensen op dit eiland verheven waren boven ons arme zielen uit de stad. Maar gelukkig kwam er nu ook een doodgewone man op ons af – hij bleek de kruidenier van het eiland te zijn en was gebouwd volgens normale menselijke maatstaven. Bovendien groette hij ons heel vriendelijk en heette hij ons welkom op Zeekraai, en nog voordat wij de kans kregen hem naar zijn naam te vragen zei hij uit zichzelf dat hij Niels Graanhof was. Maar daarna zei hij iets heel eigenaardigs.

'Nu moet je naar huis, Mops,' zei hij tegen dat koninklijke kind. Hoe was het mogelijk dat hij zoiets durfde te zeggen en dat hij ook nog de vader van dat kind was! Dat laatste hielp trouwens geen steek. 'Wie heeft dat bedacht?' vroeg het kind streng. 'Jij of mama?'

'Ikzelf,' antwoordde haar vader.

'Dan ga ik niet,' besliste het kind. 'Want nu moet ik de boot verwelkomen.'

De kruidenier moest nu zijn bestellingen uit de stad in ontvangst nemen en had geen tijd om zich nog langer om zijn eigenwijze dochter te bekommeren. Ze bleef dan ook rustig in de regen staan kijken terwijl wij al onze spulletjes bij elkaar zochten. We zagen er op dat ogenblik nogal hulpeloos uit en dat had Mops aardig in de gaten. Ik voelde haar ogen in mijn rug prikken toen we over het pad naar de Timmermanshoeve liepen.

Maar we werden door meer ogen bekeken dan die van Mops alleen. Vanachter alle gordijntjes voor alle raampjes van alle huisjes in de dorpsstraat werd onze natte karavaan bespied – wie weet veroorzaakten we toch wel wat opschudding, zoals papa voorspeld had. Hij zag er nu trouwens een beetje bedremmeld uit. En terwijl we ons voortsleepten, zei Pelle: ‘Papa, weet jij eigenlijk wel dat het in de Timmermanshoeve door het dak naar binnen regent?’

Papa bleef plotseling midden in een grote plas staan. ‘Wie zegt dat?’ vroeg hij.

‘Opa Zuiderman,’ zei Pelle, en het leek wel of hij het over een oude kennis had.

Papa probeerde volkomen onverschillig te blijven. ‘Zo zo, zegt opa Zuiderman dat! En wat is dat voor iemand? Vertel mij maar eens hoe hij daar zo zeker van kan zijn als mijn agent er met geen woord over gerept heeft?’

‘Ik dacht dat je agent er wel iets van gezegd had,’ zei ik. ‘Had hij het niet over een gezellig oud zomerhuis, vooral in de regen, want dan kon je zo lekker in de huiskamer zwemmen?’

Papa keek mij lang en doordringend aan, maar zei niets. En toen waren we er.

‘Dag Timmermanshoeve,’ zei papa. ‘Mag ik je even de familie voorstellen – Melker Melkerson en zijn arme bloedjes van kinderen.’

Het was een rood huis met twee verdiepingen en je zag al bij

de eerste oogopslag dat het er door het dak naar binnen kon regenen. Toch zag ik er meteen iets in. Aan papa merkte ik dat hij een beetje bang werd – die is wat je noemt een Jantje-lacht-Jantje-huilt. Hij stond zwijgend en moedeloos voor zich uit te staren naar het zomerhuis dat hij voor zijn gezin gehuurd had.

‘Waar sta je op te wachten?’ vroeg ik. ‘Nu is er echt niets meer aan te doen!’

Toen vatte hij moed en ging samen met ons naar binnen.

De Timmermanshoeve

Niemand van ons heeft die eerste avond in de Timmermanshoeve ooit kunnen vergeten.

‘Vraag het me maar wanneer je wilt,’ zei vader Melkerson later, ‘en ik zal je precies vertellen hoe het allemaal was. Het rook er muf, al het beddengoed voelde klam aan en op Malins voorhoofd stonden de zorgen in grote letters te lezen, maar zij dacht dat niemand daar iets van zag. Zelf liep ik de hele avond rond met een brok in mijn keel, want stel je eens voor dat ik weer iets heel stoms had uitgehaald! Maar de jongens renden als dartele lammetjes in het rond, dat weet ik nog heel goed... en ik herinner me ook nog hoe prachtig de merel zong in de lijsterbes voor het raam en hoe de golven zachtjes tegen het steigertje klotsten en hoe stil het was en dat ik plotseling helemaal opgewonden werd en dacht, nee hoor Melker, deze keer heb je echt niets doms gedaan, je hebt iets heel goeds gedaan, iets fantastisch, iets formidabels, iets geraffineerds... maar het rook er natuurlijk wel een beetje muf en...’

‘...en toen stak je het houtfornuis in de keuken aan,’ zei Malin. ‘Herinner je je dat nog?’

Daar wist haar vader niets meer van. Zei hij.

‘Dat fornuis ziet er niet bepaald uit alsof het zin heeft in eten koken,’ zei Malin terwijl ze al haar spulletjes op de keukenvloer uitstalde. Al bij de eerste aanblik sloeg de schrik haar om het

hart, want het zat vol roestvlekken en het zag eruit of het zo'n halve eeuw geleden voor het laatst gebruikt was. Maar haar vader liet de moed niet zo gauw zakken.

'Je zult eens zien hoe geweldig die oude houtfornuizen in het gebruik zijn. Je moet er natuurlijk even mee leren omgaan, maar laat dat gerust aan mij over. Kom maar mee, we gaan eerst de rest van het huis bekijken.'

Het bleek al gauw dat de hele Timmermanshoeve in een vreselijke staat van verwaarlozing verkeerde. Een lange rij slonzige huurders had hier zomer-in-zomer-uit behoorlijk huisgehouden, en van het eens zo keurige huisje was niet veel meer over. Maar ondanks dat alles voelden de Melkersons zich er allemaal thuis.

'Leuk zeg, om in deze lekkere bende te gaan wonen,' riep Pelle opgetogen. Toen gaf hij Malin een zoen op haar wang en rende hij Johan en Nico achterna om alles tot aan de nok van de vliering te gaan verkennen.

'De Timmermanshoeve,' zei Malin. 'Wat voor timmerman zou hier gewoond hebben, papa?'

'Een jonge vrolijke timmerman, getrouwd in 1908 en daarna met zijn lieve vrouw hier ingetrokken. En alle stoelen en tafels en kasten en banken die je hier om je heen ziet, heeft hij zelf voor haar getimmerd, en het hele huis galmde van de klapzoeven die hij haar gaf en op een goeie dag kwam hij op de naam Timmermanshoeve. Reken maar dat ze met z'n tweeën aan dit plekje gehecht waren...'

Malin zat hem verbaasd aan te staren.

'Weet je dat allemaal of zuig je het zomaar uit je duim?' Haar vader lachte een beetje verlegen.

'Hm... ja... eerlijk gezegd zuig ik het uit mijn duim, of liever gezegd: mijn dichterlijke fantasie schenkt mij de inspiratie.'

'Ja, ja, die dichterlijke fantasie van jou moet er natuurlijk weer

bij gehaald worden,' zei Malin. 'Maar één ding is zeker... heel lang geleden heeft er iemand van deze meubels gehouden en ze keurig afgestoft en met boenwas ingewreven en zelfs schoonmaakbeurten gegeven. Wie is hier trouwens de huisbaas?'

Hij dacht even na. 'Dat is een zekere mevrouw Zeeman of Zeehuis of iets dergelijks. Een oud mens..'

'Daar heb je je timmermansvrouw,' zei Malin lachend.

'Ze woont op het ogenblik in Noordhoek,' zei haar vader. 'De man die het huis 's zomers verhuurt heet Matson, en ik heb de indruk dat hij het speciaal op roverbendes gemunt heeft en op akelige kindertjes die nergens met hun vingers af kunnen blijven.' Hij keek tevreden om zich heen in de kale ruimte, die eens als zitkamer dienst had gedaan. 'Dit wordt onze huiskamer,' zei hij. In zijn enthousiasme streefde hij de witte tegeltjes van de open haard. 'En hier gaan we 's avonds gezellig voor het houtvuur naar de zee zitten luisteren.'

'Terwijl de oren van ons hoofd waaien,' zei Malin en ze wees naar het glas-in-loodraam waarin een ruitje kapot was.

De zorgen stonden nog steeds op haar voorhoofd te lezen, maar haar vader had de Timmermanshoeve intussen al in zijn hart gesloten en kon zich niet meer opwinden over zulke onbe-nulligheden als kapotte ruitjes.

'Wees maar gerust, meisje. Dat fikst jouw handige vader morgen in een handomdraai. Een nieuw ruitje inzetten is toch geen kunst.'

Malin voelde zich niet helemaal gerust, want ze kende haar vader beter dan wie ook en dacht half vertederd, half bezorgd: Hij gelooft er zelf in, die lieverd, en elke keer vergeet hij weer hoe het hem eerder is vergaan. Maar als hij er één nieuwe ruit inzet, dan slaat hij tegelijkertijd drie andere kapot. Ik zal die Niels Graanhof weleens vragen of hij niet iemand kent die ons zou kunnen helpen.